

SUSANNA ISERN

MAGIC ANIMALS

UN PARANY CARNÍVOR



Estrella Polar

Il·lustracions de Carles Dalmau

SUSANNA ISERN

MAGIC ANIMALS

UN PARANY CARNÍVOR

Il·lustracions de Carles Dalmau



Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Una trampa carnívora*

© del text: Susanna Isern, 2024

© de les il·lustracions: Carles Dalmau, 2024

Assistent de color: Alejandro Vázquez

© de la traducció: Ariadna Ausió, 2024

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2024

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2024

ISBN: 978-84-1389-947-3

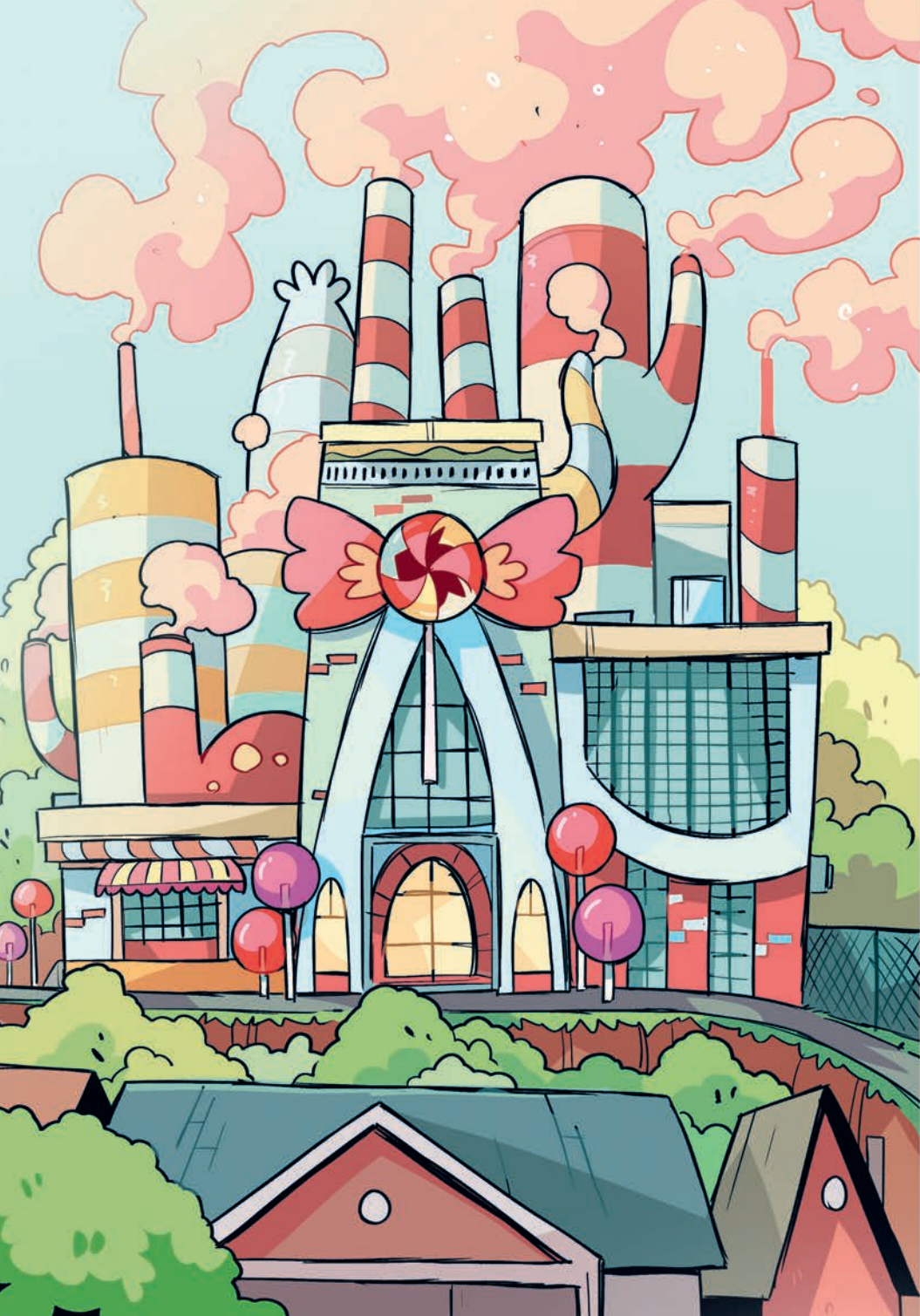
Dipòsit legal: B. 15.336-2024

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A **Grup62** agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.





Al poble hi ha una gran fàbrica de galetes que té diverses xemeneies. Quan era un simple ocell, m'encantava posar-me a sobre del barret de la més alta per impregnar-me bé de les olors de vainilla, canyella i xocolata. Quan es feia fosc visitava els berenadors i picotejava les delicioses engrunes que hi deixaven els humans. No sé si sabeu que les engrunes que us cauen quan

mengeu es converteixen sovint en un tiberi per als animalons com jo. Espera, no em miris amb aquesta cara, no entens res, oi? Et poso al dia en un vol. Em dic Abi Bird i, tot i que vaig néixer ocell, un dia em vaig convertir en nena i més tard en Magic Animal, meitat humana i meitat animal. Als meus amics, el Nico Salamander, la Yuna Wolf, la Cloe Cat i l'Èric Grizzly, els va passar el mateix. Tant ells com jo vam ser escollits per protegir la nostra vall del malvat mag Otto. Però com que és un secret, hem de passar desapercebuts i semblar nens normals: anar a l'escola, menjar amb coberts i dormir sobre matalassos amb potes.

Precisament aquell matí vam anar a visitar la fàbrica de galetes amb la nostra classe. Teníem molta curiositat per veure-la en ple





funcionament. La Yuna n'estava encantada, fins i tot havia decidit no sopar el vespre anterior per si hi havia degustació. Ja saps que la nostra amiga llobatona és terriblement lla-minera i la fascina la rebosteria.

Quan la porta enorme es va obrir, ens va arribar una aroma deliciosa. Una senyora amb davantal marró i ulleres amb forma de cor ens somreia des de l'altra banda amb una safata sobre la qual descansava una piràmide de *cookies* acabades de sortir del forn.

—Nenes, nens, us presento madame Tartaline, la directora de la fàbrica —va dir la professora Mery.

—Us dono la benvinguda —va somriure ella—. Avui tindreu el privilegi de tastar la nostra nova galeta: la nabiueta.





Ens vam llançar a sobre de la safata com si s'acabés el món; no vam tirar a terra la pobra madame Tartaline de miracle. Tots vam agafar una galeta menys la Yuna, que tenia una gana de lloba i se'n va cruspir sis d'una sola bocada. Ah, i la Cloe que va dir que a ella això de les fruites taronges de la Xina... No sé per què parlava de taronges quan les galetes eren de nabius.

—I doncs? Què us sembla? —va preguntar madame Tartaline.

—Deliciosa —va respondre la Yuna—. Però la mandrina encara és la meva preferida.

—Sí, és que és única —van estar d'acord els meus companys.

El rostre de la Tartaline va dibuixar una ganyota. En aquell moment no vam entendre per què. El cas és que tots vam dir que la



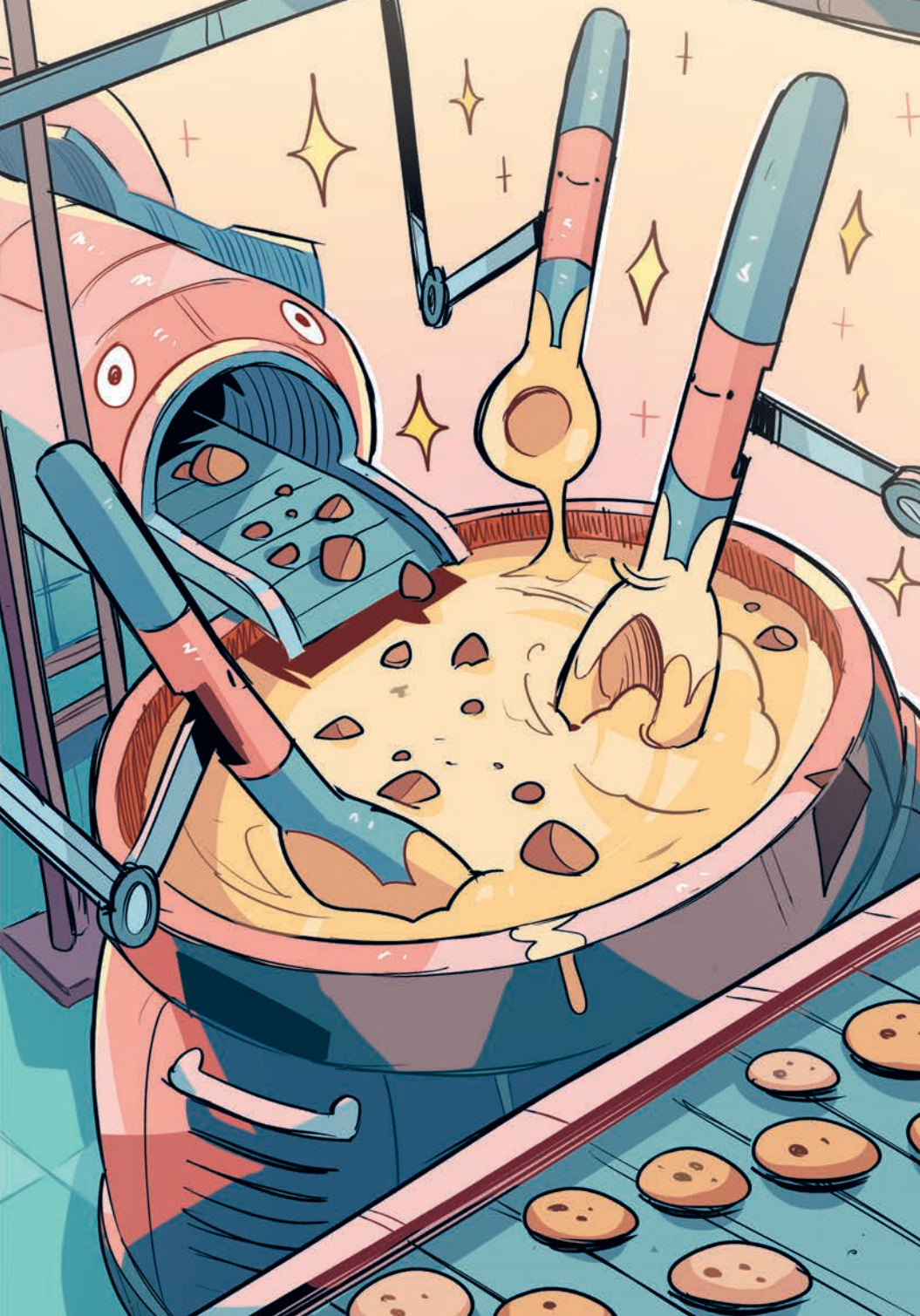


millor galeta de la història de la humanitat i de l'animalitat era la famosa mandrina de la vall de Blim. Cada dia en sortia una furgoneta carregada amb caixes i més caixes de mandrines que es repartien per tot el món. I és que aquestes galetes tenien un ingredient que només es podia



trobar en un cultiu autòcton, salvatge i desconegut. L'únic que en sabíem era que es tractava d'una mena de fruita del bosc ataronjada que tenia un gust indescriptible i que s'anomenava precisament així: mandrina.

L'interior de la fàbrica era al·lucinant. Ens van dur fins a la cuina immensa, on uns recipients enormes amb culleres mecàniques remenaven una gran varietat d'ingredients deliciosos: almívar de llet, nous, xocolata... Un cop la massa estava a punt, un munt de persones la dividien en boletes que després aixafaven, i, finalment, deixaven en unes safates. El pas següent era l'enfornat. No t'imagines que enorme que era el forn, almenys hi cabien mil galetes; què dic mil, mil i una! I l'olor, ai, l'olor. Bavejàvem tant que van haver de passar el pal de fregar.



La professora Mery i madame Tartaline es van allunyar del grup i van sortir de la gran cuina. La Cloe va aprofitar per ficar la pota en un recipient.

—Escolta, però què fas? —li vaig preguntar.

—Només estic donant un toc especial a la massa... —va respondre; tenia una sardina a la mà.





—Has d'oblidar ja la idea de les galetes de peix —la va renyar l'Èric—. No li agraden a ningú!

—Per què no juguem a fet i amagar? —va preguntar la Yuna, que s'havia ficat pràcticament sencera en un bol enorme i tenia massa de galeta fins a les orelles.

A mi allò em va semblar una bogeria, però el Nico i l'Èric van arrencar a córrer, o, millor dit, a lliscar per sobre d'una planxa tota plena de mantega.

—Compte, Cloe! —va exclamar el Nico, mentre mostrava els seus dots de patinatge.

—Per aquí! —va dir la Yuna, agafant-me la mà. Estava més llardosa que un pot de mel a punt d'acabar-se.

La Cloe va començar a comptar de mala gana a la paret, alguns companys més es van unir al



joc. La Yuna i jo vam córrer entre les caixes,
fins que vam topar amb una porta.

—Per aquí —va murmurar ella.

I ens vam amagar a sota d'una taula.
Al cap d'uns segons ens vam adonar que
no estàvem soles. La professora Mery i



madame Tartaline estaven parlant i semblaven preocupades. Quan vaig sentir el que deien gairebé se m'atura el cor, però el que em va deixar estupefacta va ser la cara de la Yuna. Els ulls li brillaven com les estrelles i tenia un somriure d'orella a orella.

